

РЕШЕНИЕ

№ 25928

гр. София, 30.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **2124** по описа за **2025** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на С. С. П., чрез процесуален представител срещу Решение № 308/23.01.2025 г. по ахд № 16466/2024 г. по описа на СРС, НО, 18 състав, с което е потвърдена Заповед за задържане на лице № 126633-188/13.11.2024 г., издадена от И. К. С. – полицейски орган при ГДБОП-МВР, с която С. С. П. е бил задържан за 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В касационната жалба е посочено, че решението на СРС е незаконосъобразно. Сочи се, че от съда не са изяснени всички относими факти.

Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение, както и на издадената заповед за задържане.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се явява, представлява се от юрк. Б., който моли касационната жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Първоинстанционният съд е приел, че в ГДБОП - МВР се води досъдебно производство № 48/2023г. по описа на ГДБОП-МВР, пр.пр.№ 844/2023г. по описа на СГП, образувано на 01.03.2023 г. по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК с постановление на прокурор при СГП, за това, че в периода от 19.01.2023 г. до 24.01.2023 г. в [населено място], с цел да бъде набавена за себе си и за друго имотна облага, Ц. В. С. бил принуден чрез заплашване и не по негова воля да прехвърли всички дружествени дялове на представляваното и управлявано от него ЮЛ - "ПОЛИ-ЕФ 04" ЕООД, в полза на "Р. Инвест" - ЕООД /представявано и управлявано от Г. Т. М./. С деянието е причинена нему или другиму имотна вреда, като деянието е извършено спрямо длъжностно лице в кръга на службата му, поради обстоятелството, че Ц. В. С. бил управител и едноличен собственик на капитала на "ПОЛИ-ЕФ 04" ЕООД - престъпление по чл. 214, ал. 2, т. 2, вр. чл. 213а, ал. 3, т. 6, вр. ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 НК.

В хода на разследването е установено, че един от евентуалните извършители на престъплението е българския гражданин С. С. П..

От И. К. С. – полицейски орган при ГДБОП-МВР била издадена Заповед за задържане на лице № 12663з-188/13.11.2024 г. за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР с посочено фактическо основание за задържането “заподозрян в извършването на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. Заповедта била надлежно връчена на задържаното лице.

За да потвърди процесната заповед, СРС е приел, че същата е законосъобразна и са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено на 15.02.2025 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 31.01.2025 г. /вх. 34360/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

В процесната заповед като правно основание за постановяване на задържането е посочена разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в която се предвижда, че се задържа лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Посочено е като основание престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, вр. с чл. 20, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. Цитиран е номерът на досъдебното производство, което е образувано.

Настоящият съдебен състав приема, че е Районният съд е анализирал всички относими за спора доказателства и обстоятелства и така е достигнал до правилни правни изводи, които се споделят от касационния състав.

Правилно в мотивите на обжалваното решение е отразено, че са били налице основанията по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и заповедта за задържане е законосъобразна. В случая в заповедта се съдържат факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи че е налице обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1, е извършило престъпление.

В изготвената докладна записка, с която е предложено на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да бъде задържано лицето С. С. П. се съдържат достатъчно данни за евентуалното участие на задържаното лице в конкретно престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, вр. с чл. 20, ал. 2,

вр. с ал. 1 от НК., свързано с набавяне на имотна облага чрез заплашване и упражняване на принуда върху друго лице.

За издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл. 72 от ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи вината и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл. 70 от ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления. Следователно, за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, към административната преписка трябва да има само данни, от които да се направи предположение, че лицето може да е извършило престъпление.

Следва да бъде съобразено и Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК на Върховния Съд, което не е изгубило сила към настоящия момент, съгласно което, мотивите към административния акт или към резолюцията за отказ за издаване на административен акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните по чл. 28, ал. 1 ЗАП (отм.), в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

В разглеждания казус, цитираната докладна записка, представлява именно документ, в който ясно, точно и последователно са изложени мотивите за издаването на оспорения акт. Описаните в нея факти представляват фактическите обстоятелства, дали възможност на компетентния административен орган да упражни дадените в закона правомощия, т.е. при наличие на данни за извършено престъпление, да задържи за срок от 24 часа лицето, за което се предполага, че е съпричастно към извършването му.

Неоснователно е направеното възражение в касационната жалба, че за изясняване на всички факти, в производството пред СРС е следвало да бъдат разпитани свидетели, както и да бъдат събрани доказателства относно метода на осъществяване на съответните деяния от задържаното лице.

Както беше посочено по-горе в настоящото решение, за преценка на законосъобразността на издадената заповед за задържане с основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да бъде установено единствено наличието на обосновано предположение за извършено от задържаното лице престъпление. От приложените материали по ДП № 48/2023 г. по описа на ГДБОП, е видно, че до момента са осъществени редица процесуално-следствени действия по реда на НПК, чрез които се установени факти и обстоятелства, които са достатъчни, за да се приеме, че е изпълнено изискването на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и е налице обосновано предположение за евентуално извършено от С. П. престъпление.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са спазени и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че е

спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел, а именно да се попречи на противозаконно придобиване на имотна облага чрез упражняване на принуда.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Присъждането на такива е поискано своевременно заявени, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила Решение № 308/23.01.2025 г. по ахд № 16446/2024 г. по описа на СРС, НО, 18 състав.

ОСЪЖДА С. С. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.